

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.



Отъ далече!

Бързай, момко, че те чака
Стара майка,
Що за тебе три години
Само вайка!

Отъ печалба ти се връщашъ,
Това зная;
Стара майка тебъ те чака
Тамъ, на края!

Тамъ, на края — надъ селото,
При върбака
Съ мисль будна. съ погледъ
жаденъ

Тя те чака!

Съ бърза коня бързай, момко,
Прѣгърни я,
По странитѣ съ огнь устни
Цѣлуни я!

А тя снага стройна, гъвка
Ще обвие,
Устнитѣ си въ твойтѣ устни
Ще да впие . . .

Люб. Бобевски.



Мързеливиятъ лисанъ.

I.

Тръзъ мѣсецъ май една стара лѣсица роди 8 малки лѣсичета. Горката майка отъ сутринъ до вечеръ тичаше изъ гората и полето да търси плячка за многобройната си челядь. Лѣсичетата порастнаха и взеха да искатъ повече храна. Отъ трудъ майка имъ отслабна и едвамъ се движеше.

А стариятъ лисанъ цѣлъ день лѣжеше подъ дебелата сѣнка на близкия джбъ и чакаше да се наяде наготово отъ храната на малкитѣ лѣсичета. На лѣсичата омръзна да храни такъвъ мързеливъ мжжъ, затова рѣши да го напустне. Приблѣжи се една сутрина при него, захапа го силно за ушитѣ и му дума:

— Ставай, лѣнивце! Дѣцата мратъ отъ гладъ, а ти лѣжишъ подъ хладната сѣнка, като господарь. Ето азъ отпаднахъ и не мога вече да ги храня. Отъ днесъ нататкъ ти трѣбва да се грижишъ за тѣхъ и за мене. Ако не желаетъ да

сторишъ това, тогава вземи си дѣцата и се махай отъ очитѣ ми!

Стариятъ лисанъ се стрѣсна отъ тия справедливи укори и не знаеше какво да отговори.

— Отговаряй скоро, или тръгвамъ и не се връщамъ вече, изкрѣска за послѣденъ пътъ слабата майка.

— Не бързай, отговори стариятъ лисанъ; прости ме и ще видишъ, какъ ще се поправи за напрѣдъ.



— Не ми се вѣрва, но ще почакамъ още два-три деня, да видя какво ще правишъ, отговори старата лѣсица.

Тя го остави самъ и отиде пакъ при гладнитѣ си лѣсичета. Тѣ я събориха на земята и почнаха да ровятъ съ муцункитѣ си изъ корема ѝ да сучатъ млѣчице. Но дѣ млѣко у гладна майка!

II.

Стариятъ лисанъ се засрами отъ думитѣ на лѣсицата, стана и отиде въ къщи, облѣче се въ

новитѣ си дрехи и нарами чадѣра въ рѣцѣ. Слѣдѣ това полека-лека се опѣти къмъ курника на богатия чифликчия.

Чифликчиятъ имаше много домашни птици. Този день той и работниците му бѣха по нивитѣ, гдѣто събираха и возѣха царевицата отъ полето въ чифлика му. Скоро лисанѣтъ пристигна до оградата на чифлика и взе да се оглежда внимателно да нѣма вѣтрѣ кучета или нѣкой отъ работниците. Като се увѣри, че въ чифлика има само нѣколко гѣски, почука на вратата и ги помоли да го приематъ нагости.

Въ курника бѣше останала една млада гѣска и нѣколко стари и куци мисирки и гѣски, а всички други бѣха излѣзли на паша. Младата гѣска покани добрия си гостъ и го помоли да седне на скѣпото „канане“.

Тя седна при него и почна да го разпитва защо е дошелъ въ този цекъ на гости, а не е чакалъ да настане хладно врѣме.

— Не врѣди, отговори лисанѣтъ, азъ обичамъ повече топлото врѣме, отколкото хладното, защото въ краката си имамъ ревматизмъ, та влагата не ми понася никакъ.

— А какво обичашъ да те нагостя, печена или варена пачи трѣва, запита го гѣската.

— Каквото обичате, азъ ямъ и сурово месо, само да не бѣде отъ стара гѣска. Веднажъ твоята баба ме нагости съ старо месо, че до днесъ ми ври на кисело. Ако нѣмате месо отъ млади гѣски, може да ме нагостишъ съ нѣкое младо пиленце: азъ и тѣхъ обичамъ като васъ.

Гѣската разбра какво дири по пладнѣ лисанѣтъ и му каза: „Азъ виждамъ, приятелю, че

ти си много гладенъ, затова постои малко самъ, а азъ да отида да повикамъ слугинята „лайка“ да сложи трапезата, яденето е готово.

Слѣдъ това излѣзе на двора и отиде та повика кучката да поздрави и тя милия гостенинъ. Лисанътъ, като видѣ кучката, забрави и *ума и дума*. Скочи прѣзъ прозореца и бѣжъ—да го нѣма.

III.

Като прѣскачаше плета, попадна на единъ тлъстъ пѣтелъ и го сграбчи за врата. Кучката дордѣ заобиколи прѣзъ двора. лисанътъ побѣгна изъ полето съ пѣтела. Слѣдъ нѣколко минути той пристигна въ своето сѣмейство. Майката, като видѣ тлъстия пѣтелъ, засмѣ се и каза:



— Колко си добъръ баща сега! Така трѣбваше да ми помагашъ и по-напрѣдъ. Тамъ, гдѣто и бащата и майката се трудятъ денонощно, добрува цѣлото сѣмейство. Никой не тегли сиромашия, а всички сж доволни и не умиратъ безъ врѣме като насъ.

Слѣдъ тия думи лисантътъ прострѣ пѣтела прѣдъ лѣсипата и рѣче: „Заповѣдай, другарко, дѣли, както искашъ“. За минута пѣтелтътъ биде разкъсанъ отъ малкитѣ лѣсичета и всѣки си хапна отъ него по-малко.

Не се мина много, бащата и майката изпж-диха малкитѣ лѣсичета да си дирятъ вече сами храна. Тѣ се прѣснаха и не се събраха наедно.



П о з н а б а ч ѣ.

(Народна приказка).

Живѣлъ нѣкога сиромашъ, но хитъръ селянинъ, на име *брѣмбаръ*. Той се прочулъ изъ околнитѣ села, че познава гдѣ се намиратъ изгубенитѣ нѣща на хората; затова всѣки тичалъ при него за помощъ.

Веднажъ *брѣмбартъ* открадналъ на една баба кожуха и го заровилъ въ плѣвата. Иде при него бабата и го моли да познае гдѣ се намира кожухтъ ѝ.

— Добрѣ, отговаря хитро *брѣмбартъ*, но по-напрѣдъ искамъ да зная какво ще ми дадешъ за труда.

— Крина брашно и ока масло, отговорила бабата.

Слѣдъ това *брѣмбартъ* се заловилъ да врачува гдѣ се намира кожухтъ. Хвърлилъ на земята нѣколко бобови зърна, мислилъ, мислилъ, па казалъ: „Кожухтъ ти, бабо, е заровенъ въ плѣвата. Заровилъ го е крадецъ и слѣдъ три дни

ще дойде да го прибере, защото сега краде изъ други села. „Бабата разровила плѣвата и си намѣрила кожуха. Още сѣщия день занесла на познавача крина жито и ока масло.

Слѣдъ нѣколко дни отъ тази случка брѣмбарѣтъ открадналъ на селския чорбаджия коня и го вързалъ о едно дърво въ срѣдъ гората. Търсили навсѣкѣдѣ коня, но не можли да го намѣрятъ. Най-послѣ отишли при познавача да намѣри коня. Хвърлилъ пакъ боба и казалъ гордо, гордо: „Хитъръ крадецъ открадналъ коня и го вързалъ въ срѣдъ гората о едно дърво“. Веднага пратили човѣкъ на мѣстото, който довелъ коня слѣдъ половина часъ. Отъ този день славата на брѣмбаря се разнесла по цѣлото царство.

* * *

За голѣмо чудо веднажъ се изгубилъ годежниятъ прѣстенъ на царя. Дълго врѣме го търсилъ, но не можалъ да го намѣри. Най-послѣ и той заповѣдалъ да повикатъ на помощъ брѣмбаря. Качили го на царската колесница и право въ палата. Хвърчатъ конетѣ изъ гладкото шосе, а познавачѣтъ навелъ глава и мисли: „Кой ли дяволъ ме е издалъ на царя! Какъвъ ли отговоръ ще давамъ, като не зная нищо! Ами ако ме погуби!“

Ето го въ царския палатъ. Царѣтъ го посрѣщналъ сериозно и му казалъ: „По-скоро да откриешъ гдѣ се намира прѣстенѣтъ ми, или ще те погубя!“

Слѣдъ тая заповѣдъ откарали познавача въ особена стая, да познае крадцитѣ на прѣстена.

Седи той на стола и сънь го не хваща. Мисли, мисли, па си дума: „Никакъвъ отговоръ не мога да дамъ на царя и за мене нѣма друго спасение, освѣнъ да побѣгна прѣзъ този прозорецъ. Но това ще сторя, когато попѣятъ трети пѣтъ пѣтлитѣ, когато всичко е заспало въ палата“.

* * *

Прѣстенътъ били откраднали трима царски слуги. Тѣ били въ близката стая и си думали: „Какво ли ще правимъ, ако познавачътъ открие, че прѣстенътъ е у насъ“!

— Смъртъ чрѣзъ бѣсилка, казалъ единиятъ.

— Тогава не бива ли да му дадемъ прѣстена и да го помолимъ да не ни издава на царя? добавилъ вториятъ.

— Нека почакаме малко, ако ни познае, тогава да му се помолимъ за милость, казалъ третиятъ и отишелъ да подслушва на вратата.

Въ това врѣме първи пѣтли попѣли, а брѣмбърътъ изпѣшкалъ жалко: „Ехъ, Господи, единътъ мина, оставатъ още двама“.

Врѣща се слугата бѣрже при другаритѣ си и вика: „Отидохъ, другари! мене позна и каза, че още двама оставатъ“.

— Почакайте и азъ да подслушамъ, казалъ другиятъ и отишелъ до вратата. Въ това врѣме попѣли втори пѣтли. Брѣмбарътъ пакъ изпѣшкалъ и казалъ: „Ехъ, Господи, и вториятъ мина, остава още единъ“.

На вториятъ слуга настрѣхнали космитѣ отъ страхъ. Врѣща се веднага при другаритѣ си и дума: „Ехъ, братя, отиде и моятъ животъ! И мене позна. Какво ли ще правимъ сега!“

— Не бойте се братя, казалъ третиятъ, чакайте да подслушамъ и азъ, па тогава ще мислимъ какво да правимъ.

Отива при вратата и слуша. Въ това врѣме попѣватъ и трети пѣтли.

— Слава Богу! и третиятъ мина, нѣма вече що да се чака. Отваря вратата и иска да бѣга. А тримата слуги падатъ прѣдъ него на колѣни и му се тихо молятъ:

— Братко, не ни издавай, бжди милостивъ къмъ насъ и дѣцата ни! Вземи прѣстена и мълчи по-нататкъ за насъ.

— Да, така трѣбва да бжде! Изповѣданъ грѣхъ, не е грѣхъ. Прощавамъ ви братя, идете си въ стаята спокойни! каза най-послѣ брѣмбарьтъ.

Слугитѣ се върнаха да спятъ, а той остана да мисли, какъ да излѣже царя за прѣстена, та да зачуди малко и голѣмо.

Като мислѣлъ какво да прави съ прѣстена, видѣлъ дупка на пода. Той пустналъ прѣстена тамъ и чакалъ да сѣмне.

* *

На сутринята царьтъ го повикалъ и го пита:

— Брѣмбарче, казвай гдѣ е прѣстена, или на бѣсилката!

— Въ дупката на пода, отговорилъ сериозно брѣмбарьтъ.

Разкъртили дѣската и намѣрили прѣстена. Царьтъ се зарадвалъ и го наградилъ съ 1,000 жѣлтици. Заповѣдалъ да го нахранятъ, па тогава да го пустнатъ да си отиде.

Познавачьтъ седналъ да яде, а царьтъ из-

лѣзълъ да се разхожда отъ радость въ градината си. Въ това врѣме на ржката му кацналъ брѣмбаръ. Стисналъ го въ ржка и викана познавача:

— Хей, брѣмбарко, ако си познавачъ, познай що стискамъ въ ржката си!

Брѣмбарътъ се стрѣсналъ отъ страхъ и извикалъ:

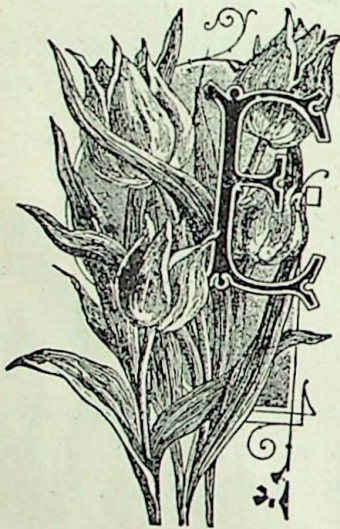
— Сега познахъ, че брѣмбарътъ се хвана здраво въ твоята примка и нѣма да излѣзе отъ тукъ живъ.

— Вѣрно си позналъ, отговорилъ царътъ и заповѣдалъ да му удвоятъ наградата.

Той си отишелъ доволенъ, но се зарекълъ за напредъ никому да не врачува.



Взаимно добро.



динъ пжтешественникъ дълго врѣме живѣлъ въ топлитѣ страни между чернокожитѣ диваци. Той отишелъ по тия страни, за да изучи добръ живота на дивацитъ и тѣхнитѣ мѣста.

По цѣлъ день пжтувалъ той съ коня си изъ горещитѣ полета и биялъ разни диви животни. Много пж-

ти животътъ му билъ въ опасностъ, било отъ нѣкой лѣвъ, било отъ нѣкоя огромна змия, но благодарение на пушката и бързоногия си конь, той бивалъ спасяванъ.



Ето каква се случило съ пѣтешественника веднажъ въ топлитѣ мѣста:

Вървѣлъ си на коня край рѣката *Нилъ* и се любовалъ на високитѣ трѣстики по застоялитѣ ѝ води. По едно врѣме дочулъ отчаянъ женски писъкъ. Огледалъ се наоколо и видѣлъ въ рѣката да гази жена негритянка съ пеленаче въ рѣцѣ. Тя викала къмъ него за помощъ. Пѣтешественникътъ потеглилъ къмъ жената и веднага разбралъ голѣмата опасностъ, която застрашавала двамата пѣтника: слѣдъ тѣхъ плавалъ като стрѣла голѣмъ *крокодилъ* и съскалъ яростно срѣщу двѣтъ си жертви.

Бързо снелъ пушка отъ рамо и се прѣцѣлилъ къмъ крѣвожадното влечуго. Куршумътъ го ударилъ право въ окото и то се повалило мъртво въ рѣката.

Слѣдъ малко негритянката излѣзла на брѣга, оставила дѣтето си на трѣвата и взела да му цѣлува отъ радостъ краката и рѣцѣтъ.

II.

Нѣколко дни слѣдъ тази случка сѣщиятъ пжтешественникъ се разхождалъ пѣшкомъ край високитѣ *камъши* на сѣщата рѣка. Незабѣлѣзано той настѣпилъ малка змия, която излѣзла да се прѣнича на слънце.



Змията се ядосала на човѣка и се обвила около краката му. Въ сѣщата минута той почувствувалъ жилото на нейнитѣ зѣби и се помѣчилъ да избѣга. Но слѣдъ нѣколко крачки

усѣтилъ, че му се вие свѣтъ и падналъ на земята въ несвѣсть.

Какво станало по-нататкъ съ него, той нищо не запомнилъ. Едвамъ на третия день отворилъ очи и видѣлъ, че се намира на лѣгло то си. Тогава му разказали, що се е случило съ него прѣзъ тия три дни: Скоро минали край това мѣсто негри и го занесли у дома. Сжщиятъ часъ се научила за случката и негритянката, която той избавилъ отъ крокодила. Три дни наредъ идвала въ жилището му и старателно изсмуквала змийната отрова отъ раната му. Това смукане го спасило отъ явната смъртъ. Като се научилъ за постѣпката ѝ, той се просълзилъ и извикалъ:

— Благодаря ти, Алиуше, ти ме спаси отъ смъртъта!

— Ти пъкъ прѣди една седмица спаси живота на двама чловѣка, отговорила веднага негритянката.

Скоро пжтешественникътъ оздравѣлъ и почналъ отново да обикаля горещитъ полета край р. *Нилъ*. Негритянката не се отдѣляла вече отъ жилището му. Слѣдъ двѣ години той се прибралъ въ отечеството си и тя отишла съ него. Той остарѣлъ и не можалъ вече да излазя на вънъ. До смъртния му часъ тя не се отдѣлила отъ него.



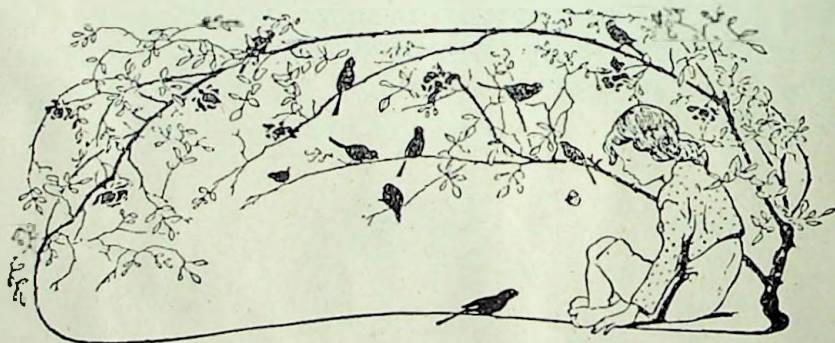
Мома бѣ градинка.

(Народна пѣсенъ).

Стана мома рано,
Рано въ пондѣльникъ;
Подлѣла, помела,
Гладко се уплепа.
Влѣзла въ градинка,
Да си бере цвѣте —
Че да си закичи
Русата главица;
Дѣто цвѣте брала —
Тамъ мома заспала.
Ей че се задало
Момче — голобрадо,
Момче свирка свири
Мома да пробуди, —
Но тя нито става —
По-сладко заспива.
Момче купи агне,

Агне дѣто блѣе,
Мома да пробуди, —
Но тя нито става —
По-сладко заспива.
Момче купи славей,
Славей дѣто пѣе,
Мома да пробуди
Отъ сънь непробуденъ, —
Но тя нито става —
По-сладко заспива.
Момчето говори:
— Я спи моме сладко,
Че да си порастнешъ:
Че да станешъ, моме,
Тънка и висока,
Тънка и висска —
Бѣла, черноока! —

Хр. Боневъ.



Ожибѣлата птичка.

(Прѣдание).



ова се случило прѣзъ живота на Христа, когато ходѣлъ между хората да ги учи и наставлява.

Лицето на Христа всѣкога било сериозно и замислено. Никога не билъ забѣлѣзанъ да се засмѣе. Да, никога... но само *веднажъ* се случило да се засмѣе... Ето какъ станало това:

Веднажъ нѣколко дѣца играели до брѣга на една рѣка. Тѣ си правили отъ глина разни фигурки: птици, жабчета, човѣчета и др. Приготвенитѣ фигурки дѣцата ги сушили на слънце...

Най-голѣмото отъ тѣхъ се хвалило, че неговитѣ работи били най-хубави, най-сполучливи...

Само едно петъ годишно момиченце, Альма, не било доволно... Нему се искало да направи своята птичка да прилича на онази, която пѣяла по цѣлъ день въ тѣхната градинка. То се мѣчило, трудило, но вмѣсто птичка излизало гущеръ!...

При нея дошло по-голѣмо момченце и на присмѣхъ ѝ казало:

— И ти мислишъ, че си направила птичка?... Това е само топка... Ихъ, колко е лошо!...

Момчето я грабнало отъ нея, хвърлило я на земята и почнало да скача върху ѝ. Горката

Альма; тя се натъжила, закрила си лицето и високо заплакала! . . .

Въ това врѣме край нея миналъ Христосъ. Той билъ, както всѣкога, замисленъ и сериозенъ. Видѣлъ той радостта и смѣха на дѣцата и чулъ плача на малката Альма. Сърдцето му се свило отъ жалостъ къмъ бѣдното момиченце. Той отишелъ при нея, погладилъ я по лицето и казалъ:

— Ти плачешъ за твоята смачкана птичка?.. Но ти имашъ още една . . . И тя е най-хубава отъ всички! . . .

— Ахъ, нѣмамъ! . . . жално извикала Альма.
— Тази е най-лошата. . . Тя на нищо не прилича!
Христосъ взелъ глинената птичка въ рѣцѣ, погладилъ я и казалъ:

— Погледни, мило дѣте, тя е жива! . . .

И въ сѣщата минута глинената птичка трепнала, раздрусала крилца и хвъркнала отъ рѣцѣтъ на Христа . . . Тя радостно каднала на близкото клонче и весело запѣла: „*Чикъ — чирикъ, чикъ — чирикъ*“!

Альма, като видѣла това, забравила скръбта си, засмѣла се и радостно заплѣскала съ рѣцѣ.

Христосъ, като гледалъ засмѣното момиченце и слушалъ веселата пѣсенъ на птичката, не можалъ да се стѣрпи и се засмѣлъ . . .

Той се засмѣлъ на *чистото, искреното и невиното* дѣтско сърдце. . . .



З а д у х а . . .

(Есенна картинка).

Задуха остро вѣтърътъ, зашушнаха листи
по дървета.

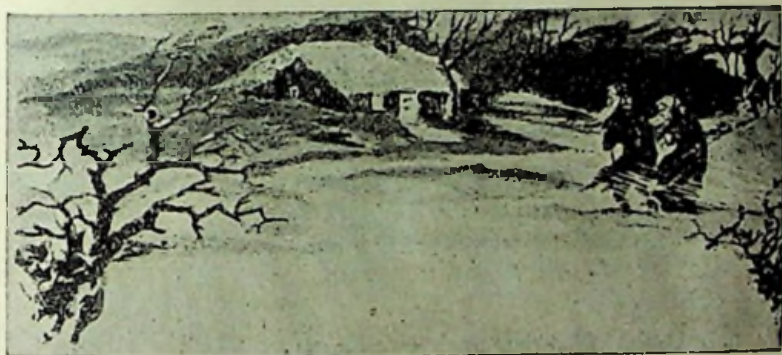
Тѣ шушнатъ и падатъ мъртви на земята...

Задуха остро вѣтърътъ и черни мъгли надъ
насъ докара. Съ студени капки земята обвиха
и на хората тѣжни мисли навѣха. . . .

Навредъ унило и прѣзъ мъглитѣ дѣждътъ
тихо рѣми; рѣми и не спира. . . .

Завѣя тихо вѣтърътъ и навѣва тѣги и мъжи...

Тѣги за изгубени пролѣтни, лѣтни дни и
мъжи за близкитѣ черни и мрачни дни . .



Величка.



Туй момиченце Величка
Сега ѝ ученичка
И е въ трето отдѣлене
Първа по учене.

Всички я дѣца обичатъ,
Дружка я наричатъ
И на всички тя помага,
Бсѣкому е драга.

Никога не е сърдита,
Чиста е, омиа
И въ дома е тя послушна,
Мила, добродушна.

Ц. Калчевъ.

Бабинитѣ козлета.

(Приказка).

Една баба имала единѣ козелѣ и една козичка. Тя ги обичала като свои дѣца. Сама ги водила да пасатѣ на ливадата, поила ги съ изворна водица, чесала имѣ гладката, като коприна, козина и ношѣ имѣ постилала суха трѣвица. Съ една дума прѣкарвали хубавѣ животѣ.



Отѣ гдѣ ги усѣтилѣ гладниятѣ вѣлкѣ и една вечерѣ дошелѣ при бабината кѣща и почналѣ да говори :

„Козленца, гѣлжбченца
Какѣ живѣйте безѣ майчица. . .
Тукѣ за васѣ е много грозно,
А у мене е прѣкрасно . . .
Ще хрупате тѣста трѣвица,
Ще пиете сладка водица“. . .

Козичката се зарадвала отѣ тѣзи думи и казала на козата :

— Ахѣ, колко било хубаво тамѣ ! Хайде да отидемѣ при кѣщата на сивия вѣлкѣ !

— Не, да не ходимѣ, не вѣрвай на вѣлчитѣ обѣщания ! Тука лошо ли е ? -- убѣждавалѣ я козелѣтѣ.

Като се научила бабичката, молила се на козичката да не ходи и прѣзѣ ношѣта я вѣр-

зала. Козицката лесно скжсала врѣвѣта и право при вѣлка отишла.



На другата вечеръ вѣлкѣтъ дошелъ пакѣ при бабината кжща и запѣлъ нова пѣсенъ:

„Козленце сивичко,
Козленце бѣдничко,
Мжчно ти е за сестрица
Тя живѣе катѣ царица . . .
Дойди соколче
Вѣ моето дворче!“ . . .

Харесала се тази пѣсенъ на козела и си ка-

залъ: „Може да е истина! Той не е изялъ моята сестрица, нека отида при нея“.

Като се научила бабата, почнала да плаче и да се моли:

— Не ходи козленце, не ходи миличко; вие ще ме оставите сама — самниничка! . . .

Прѣзъ нощта козелътъ скжсалъ врѣвѣта и съ рогата отворилъ вратата и право въ гората при своята сестрица.

Като го видѣлъ вълкътъ, извикалъ:

— Много добръ! . . . козичката не ми стигаше за обѣдъ, а сега съ двамата—хубаво ще се нахраня.

— Наистина, отговорилъ козелътъ, но похубаво е, за да не се моришъ да ни дѣвчишъ, ние да влѣземъ цѣли въ устата ти.

И ето що направили:

Вълкътъ си отворилъ устата, а козлетата отишли нѣколко крачки напредъ.

Тѣ се затекли съ всичката си сила къмъ вълка и вмѣсто да влѣзатъ въ устата му, тѣ така силно го ударили съ рогчетата въ главата, че вълкътъ падналъ въ несвѣсть на земята.

Веднага хукнали прѣзъ гората, прѣзъ пѣтеки и шубраци и се спрѣли въ бабината къщица.

Тѣ заварили бабата сѣднала на двора и плачела за милитѣ си козленца.

Като ги видѣла, тя ги пригърнала и дълго врѣме цѣлувала отъ радостъ.



Неволя.

Татко му по кръчми ходи,
На провала пие;
Майка му пъкъ хорско, чуждо
Цѣлъ день пере, шие.

Гашитѣ му — само кръпки,
Дрехата — решето,
Съ носъ подпухналъ, пожълтѣло,
Съ погледъ мраченъ клето.

Всѣки день отъ тъмно утро
Скита по пазара,
Та поне за хлѣбъ корица
Нѣщо да искара.

Зеленчукъ, кокошки, месо...
Носи то горкото;
Живъ човѣкъ е и храница
Трѣбва за тѣлото!

Люб. Бобевски.



Редакторъ Н. Гайтанджиевъ. Издава Научното д-во
„Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.



Гората зимѣ.



Ще дойде пролѣтъ.

Снѣгъ въ гората, снѣгъ въ полето,
Гдѣто се обърнешъ снѣгъ ;
Съ ледъ покритъ е, съ мразъ скованъ е
Чудно хубавия брѣгъ.

Вакли агънца не блѣятъ,
Ни овчари свирятъ днесъ,
Птича пѣсень се не чува
Въвъ заглѣхналия лѣсъ.

По дървета оголѣли
Вмѣсто листе, вмѣсто цвѣтъ
Отъ далече се съглежда
Само скрѣжъ и снѣгъ и ледъ.

Теменужка миризлива
И жълтурче, синчець благъ,
Още се тѣ не вѣставатъ —
Зимата е тѣхенъ врагъ.

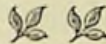
Нито славей сладкопосень
Край рѣка, "потокъ игривъ,
Кръшна пѣсень не извива
Той съ гласеца си звѣнливъ.

Нѣма да е вѣчно зима,
Вѣчно да е студъ и мразъ,
Пролѣтъ — чудна хубавица,
Доше скоро пакъ по насъ.

Люб. Бобевски.



СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.



Нещастна...

Бѣдната нещастна Райка
Охка, плаче и се вайка.

Нѣма бащини милувки,
Нѣма майчини цѣлувки.

Ни благъ погледъ, ни усмивка,
Нѣма покривъ, ни завивка.

Силно страда отъ простуда,
А пѣкъ майка ѝ е луда.

Татко ѝ прѣди година
Въ кърволивенъ бой загина.

Нѣма миличка сестрица;
Батѣ ѝ лежи въ тъмница...